

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

Tre smukke
Kjærlighedsviser.

Mel. Velkommen, velkommen du norske Esmand.

- Med Længsel jeg griber min talende Ven,
En Hilsen jeg sender nu til dig, min Ven :
.: Thi ensom og stille jeg sidder un her,
Dig ene jeg haver i Tanterne kjær. .:.
2. Med Længsel jeg venter hver Time skal gaa,
Min' Dren de lytter til Klokken skal slaa ;
.: Jeg synes hver Dag den er lang som et Aar
Førend jeg min Pige gjenslue jeg faar. .:.
3. Dog sjernt jeg nu lever ifra dig min Ven,
Men haaber vi atter skal sees igjen ;
.: Og skal jeg dog engang faa opnaa den Tid,
Da gid at du møder mig venlig og blid .:.
4. Om Dagen jeg skuer en Skygge af dig,
Om Natten jeg synes du hviler med mig.
.: Men alt er forgjæves sjernt fra mig du er ;
Gud ved om jeg aldrig faar slue dig mer. .:.
5. Og om jeg dog aldrig faar se dig igjen,
Dog gid vi faar samles hist oppe min Ven.
.: Skal Døden os stille du bliver dog min.
I Himlen at samles der finder hver sin. .:.
6. Modtog nu min Skrift og en Hilsen fra mig,
Mit Hjerte det har jeg jo før givet dig ;
.: Jeg tro dig vil være ihvorhen jeg er,
Beständig jeg elsker og holder dig kjær. .:.

V box 6:170

7. Lev vel nu mia Ven og forglem ikke mig,
 Thi aldrig i Verden jeg glemme vil dig ;
 :: Før jeg tager tilbage mit Løfte og Ed,
 Før falder hver Stjerne af Himlen ned. ::

Forfattet af Torsten D. Steenvig.

Min Skjæbne jeg fortælle vil, Hvad som har mødet mig ;
 Hvad Sorg nu har voldet mig, En Kvinde's List og Svig,
 Forsilbe jeg nu angrer paa Min Ungdoms Daarlighed,
 Hver Gang jeg det i Sinde faar Jeg græmmer mig derved.

2. Jeg mindes godt min' Barndomsaar Der
 fvaandt i Sorgløshed, Hver Plet paa Jorden var
 for mig Et Glædens Tilflugtssted Jeg vidste ei hvad
 Sorgen var Jeg kjendte ei den Tid ; Mit Hjerter var
 for Falskhed fri, Jeg drømte ei om Svig.

3. Min bedste Tid anvendte jeg, I Skolen med
 stor Flid ; Min Kristendom at lære ret, Det var
 min største Id, Min Legerest jeg daglig nød, Stor
 Fremgang jeg og gjør, Kundskab jeg ogsaa derved
 fik Som jeg nu skal og bør.

4. Den Tid jeg konfirmeret blev, Var jeg og
 fri for Nag ; Ufskjalig Tid hvor er du nu Jeg min-
 des godt den Dag, Da jeg for Herrens Alter stod
 Afslagde der min Ed, Og fra den Tid forsthyret blev
 Min Lifsredshed og Fred.

5. En Bige sængslede mit Sind Da jeg vor
 atten Aar, Og fra den Tid mit Hjerter fik Deraf et
 giftig Saar ; Ukjendt med Svig hengav jeg mig Saa
 ganske hen til dig, Du dig deraf benytte lod Og
 tænkte kun paa Svig.

6. De Breve som jeg skrev i tro Oprigtighed, Til
 Andre du fremvise lod, At, hvilken Redrighed, Jeg
 tænkte at jeg vor din Ven ; Just var jeg din Uven,
 Saalebes jeg bedragen blev, en Tid som gif saa hen.

7. En Dagling jeg nu bleven er paa treogthve
 Aar, I fire Aar jeg fældet har saamangen modig
 Aar, De Mænter Du har spillet mig forboldte
 mig stor Harm, Mit Hjerter slaar saa tungt i mig
 og banker i min Barm.

8. Men jeg ei søger over dig, thi du er tabt
 for mig, Jeg mer ei angrer paa den Tid du hylede
 med mig, Dog har jeg læst grandgivelig hvor van-
 skelig det er En Dagling at hengive sig til den man
 ei har kjendt.

9. Jeg hermed slutte vil min Sang og ønske dig
 Lykke Jeg skal ei hevne mig paa dig, men ønske
 dig Lykke Om jeg dog kommer for din Dør med
 Bøtlerstav i Haand Saa gib mig af din Overflod
 Foragt ei Fartigdom.

Den Rattergal synger i Midnattens Stund
 Om Elskov og Frihed og Glæder
 Og henrykt tillyster opmærksomme Lund ;
 Hvor sødt, hvor forchyllet den kvæder ;
 Men snebige Fænger ei agter derpaa.
 Hans Hu staar kun til den at fange og faa ;
 :: O tent paa den Rattergal, Piger ! ::

Saa sætter han Snarer og Fælber for den,
 — Ufsydighed mistænker sjelden —
 Forledt af hans Lokken den slagger berhen,
 Og suarlig han har den i Fælden ;

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0 mm

0

Nu iler han Skadetro hjem med sin Fangst,
Men at! nu den Arme forstummer af Angst;
.: D tænk paa den Nattergal, Piger! .:.

Eaa sætter han den i forghibende Dur,
I Lante, den for han skal kvæde;
Men Fængsel og Ibang er imod dens Natur,
Dens Sang er forbi — og dens Glæde.
D Piger! den Nattergal lignede og vi:
Vi trylle og fryde fun, naar vi er fri;
.: D tænk paa den Nattergal, Piger! .:.